

I.
СВЯТОЧНІ ДНІ

*Злетів до мене з неба Ерос,
обгорнений пурпуровим плащем.*

— Ізі, танцюристка, — не дочка мені. Але живе тут, — висвітлила скромно одягнена старша жінка.

Кошавий раб у гнідій ексоміді й довгих широких лідійських штанах, таких дивовижних для місцевих людей, спустив з плеча чималий кошик і пересунув на потилицю фрігійську вухасту шапочку. Спадаючи, розпущені навушники черкнули по його обличчю й поклали темні тіні, від чого обличчя стало подібне до черепа мертвяка.

— Ось воно що! То, виходить, дівча проживає у чужих? Як ми, невільники.

З-під насуплених брів він оглядав постать загорненої у темний плащ, столлу, старшої матрони.

Потім протяг поглядом по чистому подвір'ю, кучерявій перголі біля затишного фонтана, по садовій огорожі й по гарненькому домику з поверхом і гарною терасою, підпертою іонійськими колонами.

З веранди, заплетеної виноградною лозою, повною великих рожевих грон, вийшла коротковолоса кучерява дівчина з оберемком різної одежі.

— Радуйся, Афро! — привітала, проходячи, матрону.

— Мир з тобою, Геленіон! — ласкаво всміхнулася матрона, зав'язуючи мішечок із пшеницею. Потім перевела

очі на раба й додала: — Ні, Ізі живе у себе вдома. Цей дім належить нам, кільком власникам. Її ж два покої — он там, нагорі, — й показала на поверх.

— Ну, то річ інша, — немов задоволено відповів раб. — А що ж я маю робити з цим диптихом? — труснув у руці таблички до писання.

— Пан велів: ти, каже, Квакусе, просто їй в руки віддай! Ще й на словах скажи, щоб прийшла вранці невідмінно. До школи, тобто до Батила.

— Ну, добре, чоловічку, але ж вона ще не вернулась із бенкету, — спокійно відповіла Афра. — Або чекай, або зайди ще вдруге, або, коли хочеш, довір мені диптихон. Як прийде, я їй віддам. — І покликала до саду: — Тю-тю-тю?

З цокотінням металевих струн і фуркотінням крил з-за огорожі висипалось із десять білих цесарок.

Матрона кинула їм пшениці, що впала золотим дощем, і пішла до хати.

Квакус почухав під пахвою, підтяг штани й, звертаючись до дівчини, що прала біля басейну, промовив вагаючись:

— Не інакше, як доведеться прийти ще раз. Адже ж казав: «Дай у руки!» Так на здоров'я!

— Іди здоров, — відповіла Гелене, не підносячи голови.

Чула, як рипнула хвіртка. За хвилину вчула, як рипнула ще раз. То вийшла Афра.

— Нема вам саду? — звернулась до цесарок, що кумедно кланялись їй головками, Гелене. — Кша-кша! — махнула на них мокрою ексомідою. І знов зачула, що на вулиці хтось легко вдарив калатаюм у браму.

Ніхто, однак, не входив.

Гелене струсила руки й пішла до хати по хліб. А хвіртка відчинилась, і в ній з'явилась несмілива, струнка постать гарної дівчини в сірій столлі.

— Мир дому цьому!

Гелене вмить пізнала поглядом вартість цінної тканини столли, помітила невеличкі, нові, красно зроблені сандалі. І в думці здивувалась, що прихожа не має сережок у вухах.

— Радуйся і ти!

— Може, я помилилась? — спитала скромна дівчина. — Мені вказали, що тут живе вдова по старшині Афра з Тінгіса, ткаля..

— Ось-ось щойно вийшла! Але вдома її донька, Антонія. Ввійди. Далі, двері праворуч.

Незадовго Антонія вийшла з гостею.

— Я проведу тебе, Іраїс, — вчула Гелене голос Антонії — Я знаю ту ткалю. Вона радо це зробить. Мир з тобою, Геленіон.

— Радуйся, Антоніє. От, і маєш землячку.

— А чому ти гадаєш так? — піднесла на Геленіон прегарні очі чужа дівчина.

— Однаково вітаєтесь: «миром».

— А ти так не вітаєшся?

— Я — геленка, грекиня, — і прала далі, міркуючи: — Дивні вони, Афра з донькою. Замість, щоб відбити конкурентку, ще й самі її й проводять.

Вона знала, що мати з донькою тільки впертим тканням можуть заробити собі на прожиток. Хіба ж можна було б втриматись в Александрії на мізерній пенсії, що її дістає вдова по вексіляріусові — драконарієві комонної когорти Третього легіону з Тінгітанської Мавританії, відкіль приїшла і вдова комонного військового старшини — Ізіна мати?

Сонячне світло заливало вже ціле подвір'я, коли Ізі відчинила брамку. Вона мала під пахвою пакунок із тан-

цювальним приладдям: прозорими, «скляними», як їх називали, шатами, мідяними дисками — кроталами. А також і з полатаними сандаліями, що їх взяла по дорозі в шевця для свого опікуна філософа Стробуса.

Танцюристка була весела й співала свою нову композицію.

Цесарки ніби тільки й чекали на цей мент: ураз, прожогом полетіли на звук Ізіного голосу.

— О, сьогодні тобі не треба нагадувати чи бажати. Радуйся! — крикнула їй від фонтана грекиня.

— Радуйся й ти, Геленіон! Як же ж мені не співати, коли мені трапилось чудо.

— Навіть чудо?

Ізі повисла на шиї Гелене, що саме набирала воду з басейну фонтана, й закрутила грекиню з собою. Геленіон випустила з руки амфору, і вона, захлинувшись водою, пірнула в басейн.

— Я бачила Ероса! Ероса! Ероса! Самого Ероса — бога кохання! — звірила Ізі причину своєї радості.

— Уже? — роблено поважно спитала грекиня.

— Тобто як: уже?

— Бо це «чудо» мусить статись із кожною дівчиною. Але ж чи не закороткі в тебе крила, цикадо, на Ероса?

— І от! Вона нічого не розуміє! І взагалі з тобою не можна говорити поважно.

— Ну, не ображайся. Ліпше скажи, в чому справа. Та не сип! — стримала грекиня танцюристку. — Афра щойно їх нагодувала. Ну, розповідай, — додала ще раз і нахилилась, щоб виловити з басейну потонулу амфору.

Ізі тим часом вже накладала дерев'яного вугілля до переносної жарівні й розповідала: